

אָסוּר לְקַרְא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה. נָא לִשְׁמֹר עַל קְדוּשַׁת הַגְּלִיּוֹן

פְּרֻשֵׁת עֵינַי הַמְּדַר

יִצְחָק לֵאמֹר ע"י בֵּית הַכִּנְסַת שְׁכוּנַת עֵין חַמַּד - אֲבִשְׁרַת צִיּוֹן

הַהַצְלַחַת וּרְפוּאַת כָּל חוּלֵי עַ"י וּבְכַלְלִים צִיּוֹן בֶּן צ'חלה ורחל ברכה בת פדילה דליה וב"ב

פְּרֻשֵׁת וַיִּשְׁלַח - תְּחֻבּוּלוֹת הַיָּצָר

"וַיִּזְרַק יַעֲקֹב לְבָדוֹ וַיֹּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר" (בראשית לב, כה)

כּוֹכָבִים" וּמִפְתָּה אוֹתוֹ לַעֲבוֹר עֵבִירוֹת לַמְּרוֹת שִׁיּוּדַע כִּי עֵבִירָה הָיָא. וּפְעֻמִּים שִׁמְתַּחֲפֵשׁ הוּא ל"תְּלַמִּיד חֹכֵם" וּבֵא כְּבִיכּוֹל בְּשֵׁם הַיָּצָר הַטּוֹב, וּמִשְׁכַּנַּע אֶת הָאָדָם שֶׁהַמְּצוּוֹה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה- עֵבִירָה הָיָא. וְכֵן לַהִיפֵךְ, מִפְּתָה אוֹתוֹ לַעֲבוֹר עֵבִירָה בְּאוֹמְרוֹ שֶׁאֲדַרְבֶּה- מְצוּוֹה יֵשׁ בַּעֲשִׂיָתָהּ.

תְּחֻבּוּלוֹת אֵלוֹ שֶׁל הַיָּצָר הָרַע, אֲכַן מְצִיבוֹת מְשִׁימָה קֶשֶׁה, שְׁכֵן בְּסִיּוּם מִלְחַמְתּוֹ שֶׁל שָׂרוֹ שֶׁל עֵשָׂו עִם יַעֲקֹב נֹאמְרוֹ: "וַיִּגַּע בְּכַף יָרְכוֹ וַתִּקַּע כַּף יָרֶךְ יַעֲקֹב בְּהֶאֱבֹקוֹ עִמּוֹ וְכוּ' וְהוּא צָלַע עַל יָרְכוֹ" (בראשית לב, כו-לב). שָׂרוֹ שֶׁל עֵשָׂו אוֹמְנָם לֹא נִיחַץ בְּמֵאֲבָק, אוֹלָם הוּא הַצְּלִיחַ לַפְּגוּעַ מֵעַט בִּיעֲקֹב- בְּאוֹפֵן מְסוּיִם הַצְּלִיחַ הַיָּצָר הָרַע לְהִיכַסּוֹ בַּתּוֹךְ הַיָּצָר הַטּוֹב וְלַהֲתַעַרְבּ בּוֹ. מִכּוּחַ הַהַצְּלַחַת שֶׁל הַיָּצָר הָרַע נּוֹבַע הַקּוֹשִׁי הַגְּדוֹל לְהַבְחִין מִי הוּא הָעוֹמֵד בַּפְּנִינּוֹ, הָאֵם זֶה הַיָּצָר הַטּוֹב, אוֹ שֶׁמֵּא הַיָּצָר הָרַע הַמּוֹפִיעַ בְּלִבוֹשׁוֹ שֶׁל תְּלַמִּיד חֹכֵם וּמִתְחַפֵּשׁ לוֹ.

עַל הָאָדָם לַעֲמוֹד בְּכָל עֵת הַמִּלְחָמָה הַקֶּשֶׁה, וְלַהֲבִיט עַל עֲצֻמוֹ כְּדִי לְהַבְחִין מִי הוּא הָעוֹמֵד לַפְּנִינּוֹ- הַיָּצָר הַטּוֹב אוֹ הַיָּצָר הָרַע, וְכֹאשֶׁר יִזְכֶּה לַעֲשׂוֹת כֵּן בַּע"ה, בּוֹדָאֵי יִזְכֶּה שֶׁלְּמִרוֹת ש"צוֹפֵה רָשָׁע לְצַדִּיק וּמְבַקֵּשׁ לְהִמָּיתוֹ" (תהלים לז, לב) מְכַל מְקוֹם ה"ה לֹא יַעֲזָבֵנוּ בִּידוֹ" (תהלים לז, לג).

בְּבִרְכַת שַׁבַּת שְׁלוֹם
הֶרֶב אֵלֵיהֶם חַיִּים פְּנַחְסִי
רַב ק"ק עֵין חַמַּד - מְבַשְׂרַת צִיּוֹן

בְּגִמְרָא (חוּלִין צא). מְבוֹאָר: רַבִּי שְׁמוּאֵל בֶּר נַחֲמַנִי אִמְרוּ: 'כְּעוֹבֵד כּוֹכָבִים נִדְמָה לוֹ'. רַב שְׁמוּאֵל בֶּר אַחַר אִמְרוּ: 'כְּתַלְמִיד חֹכֵם נִדְמָה לוֹ'. הַתְּגַלּוֹתוֹ שֶׁל הָאִישׁ, הַנֹּאבֶק עִם יַעֲקֹב בְּדַמּוּיּוֹת שׁוֹנוֹת, הוּא דָּבָר שִׁישׁ לְהַבִּינוֹ. לְשֵׁם מַה הַתְּגַלָּה לִיעֲקֹב בְּדַמּוּיּוֹת אֵלּוּ? וְעוֹד יֵשׁ לְהַבִּין דְּבָרֵי רַש"י- הוּא שָׂרוֹ שֶׁל עֵשָׂו. בְּמַה קִּשְׁרוֹת דַּמּוּיּוֹת אֵלּוֹ לְעֵשָׂו אוֹ לְשָׂרוֹ?

אֶת דְּבָרֵי חַז"ל אֵלּוֹ, שֶׁהָאִישׁ הַנֹּאבֶק בִּיעֲקֹב הָיָה שָׂרוֹ שֶׁל עֵשָׂו הָאֲרִיךְ לְבֹאֵר הָרַב כְּלִי יָקָר, וְכַתֵּב שֶׁמֵּאֲבָק זֶה לֹא הָיָה רַק מֵאֲבָק מְקוֹמֵי זְמַנֵּי בֵּין יַעֲקֹב לְשָׂרוֹ שֶׁל עֵשָׂו, אֲלֵא הָיָה זֶה מֵאֲבָק, שִׁישׁ בּוֹ שׁוֹרֵשׁ לְמִלְחַמַּת הַיָּצָר הָרַע בְּאָדָם. מִלְחַמַּת הַיָּצָר הָרַע בְּאָדָם מְלוּוֹה בְּתַחֲבּוּלוֹת רַבּוֹת, בְּהֵן הוּא מְנַסֶּה לְפַתּוֹת אֶת הָאָדָם לִפְּגוּל בְּרִשְׁתּוֹ. לְצוֹרֵךְ כֵּךְ, אֵינּוּ הוּא נִמְנַע מִשׁוּם מַהֲלָךְ, וּבְכַלָּל זֶה הוּא מוֹפִיעַ בְּדַמּוֹת הַיָּצָר הַטּוֹב. וְעַל פִּי זֶה בִּיאַר ה'חֹפֶץ חַיִּים' אֶת הַנֹּאמֵר בְּגִמְרָא (בְּרִכּוֹת סא). שֶׁהַיָּצָר הָרַע "יּוֹשֵׁב בֵּין שְׁנֵי מִפְתָּחֵי הַלֵּב" דְּהֵינּוּ, שְׂאִין לִיצַר הָרַע מְקוֹם קְבוּעַ בְּלִב, כְּפִי שִׁישׁ לִיצַר הַטּוֹב, אֲלֵא הוּא מִתְּהַפֵּךְ לַפִּי הָעֵנִיין.

תְּחֻבּוּלָה זוֹ שֶׁל הַיָּצָר הָרַע לְהַחֲלִיף אֶת מְקוֹמוֹ כְּדִי לְהַסִּית אֶת הָאָדָם, הִיא הַסִּיבָה שֶׁשָׂרוֹ שֶׁל עֵשָׂו "הַיָּצָר הָרַע" נִגְלָה לִיעֲקֹב בְּדַמּוּיּוֹת שׁוֹנוֹת וּבְכָל פְּעַם בְּאוֹפֵן שׁוֹנֵה. פְּעֻמִּים שֶׁהוּא בֵּא אֶל הָאָדָם כ"עוֹבֵד

הַעֲלוֹן מְקֻדָּשׁ לְהַצְלַחַת

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה חגי פרזול וב"ב נעם יצחק בן רחל ברכה מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים תומר בן רונית ציון ומאיר אברהם וב"מ משה ניסן בן חנה ליאור יהושע סומך וב"ב יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה עינת בת רחל ברכה שמעון בן זלפה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק דדש אורי דניאל בן איריס נועם בן איריס יוסף ליאור בן אפרת דליה רון בן איריס עידן בן רבקה עמית בן רבקה עובדיה בן נעימה אליהו ארז מזרחי וב"ב ישי בן ז'ילה גילה שגית בת רוית שמואל אימן בן אסתר זרי נטלי בת יונית און אברהם בן אסתר

זִיווּג הַגּוֹן וְכֶשֶׁר בְּמַהֲרָה

און בן אסתר רונית בת סימי אילן בן ג'ולייט יוסף בן רוחמה חגית בת ז'ילה גילה תמר בת דליה סימן בת אסתר אבישי בן יפה רינה בת רחל רחמן משה בן אסתר נחמה בת נאוה

זֶרַע קוֹדֵשׁ בֶּר קִיּוּמָא

נועה בת ברכה סיון בת אסתר אילנה בת רוחמה שלי בת איילה

רְפוּאָה שְׁלֵמָה

הַרְשָׁל"צ הַר"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי אפרת דליה בת נעימה און בן אסתר אירוס שרה בת פנטנש שירה שילת בת אורלי יצחק בן לורה לאה ז'ילה גילה בת אקבאל- בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה מזל בת חנה אור בן סיגלית יוספוב ברכה בת ענה- בריאות ואריכות ימים יהודה בן סעידה עינת בת רחל ברכה נעם יצחק בן רחל ברכה דב בן מזל אקבאל בת נושאראין חנה בת הדסה יפה בת שפואה יפה בת שרה- הצלחה תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל יעקב בן שרה מונאבאר אורה בת גוהר רחל בת זוהרה יוסף שלום בן נרגז שרה בת דולת נחום בן כירה אליהו בן גוהר פנינה ומירה בת מונאבאר- נחת מכל יוצאי הצליחים שרה בת אביבה נירית בת חוה דב בן לידיה יהודית בת מסודי מרים בת סימה מוריה בת רחל ברכה כל עם ישראל

י"ד כסליו תשע"ב		10/12/2011	
פרשת וישלח			
הַפְּטָרָה: "חֲזוֹן עוֹבְדֵיה" - עוֹבְדֵיה			
ש. חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	15:59	17:14	17:45
ת. אביב	16:13	17:16	17:53
חיפה	16:03	17:14	17:51
ב. שבע	16:17	17:17	17:45

שואל ומשיב בהלכה - שבת

מהם האופנים המותרים והאסורים בשבת משום מלאכת "קוצר"?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: !

מותר ענף עץ של פירות, בשמים או פרחים, התלושים מערב שבת, מותר לקטוף מהם בשבת בידו, אבל לא בסכין המיוחד לחיתוך ענפים. אולם אסור לקטוף מעץ המחובר לקרקע, גם אם הענף יבש לגמרי. וכן אסור לתלוש בשבת מעציץ [אפילו שאינו נקוב]. וכמו כן גרעיני אבוקדו או שעועית, הנתונים בצלוחית מים והכו שורשים, אסור להוציאם מהמים בשבת משום מלאכת קוצר.

מותר להריח בשבת בשמים או פרחים המחוברים לקרקע, ובלבד שייזהר, שלא יתלוש מהם. אך פירות הראויים למאכל ומחוברים לקרקע אסור להריח מהם בשבת שמא יקצוץ את הפרי לאוכלו. אסור לטפס על אילן בשבת או להתלות בו, שמא יתלוש.

ניצוץ יהודי

להלן סיפור מופלא ביותר, ויש בו כדי ללמדנו על העובדה, כי הניצוץ בקרב האדם היהודי תמיד נמצא שם, וכיצד הקב"ה מגלגל את העניינים כפי המובא בסיפור שלפנינו:

פרלה כהן הייתה אחת מהבנות שהשתתפו בשיעורי תורה בבית-חב"ד בליאון שבצרפת. עם הזמן, למדו המשתתפות עוד ועוד מושגים ביהדות, ואף החלו ליישם את הדברים צעד אחר צעד. באחד השעורים, הסבירה הרבנית גורביץ אודות מצוות מזוזה וחשיבותה.

הדברים חדרו לליבה של פרלה, ובעקבות זאת החליטה לקבוע מזוזה בפתח ביתה, ואכן בתוך זמן קצר התנוססה מזוזה מהודרת על משקוף הבית שקיבלה את פני הבאים. תקופה קצרה נחה המזוזה על מקומה בשלום, אולם לאחר מכן נעלמה מפתח הבית.

היה זה לאחר שחברותיה הסבירו לה, כי מסוכן לשים סימן יהודי כה מובהק בסביבה של גויים, היות שהאנטישמיות בצרפת גואה וישנם רבים המבקשים לפגוע ביהודי ובראותם סממן מובהק כזה- לא יהססו לבצע את זממם. החשש חלחל ללבה של פרלה, והיא הסירה את המזוזה בצער.

שבועות אחדים חלפו, וכאשר באחד הימים הגיעה פרלה לדירתה, על הדלת מצאה פתק האומר: "נמצאת אצלי חבילה עבורך- השכן מקומה שלישיית". היא מיהרה בסקרנות אל דלת השכן, כשהיא תוהה: 'כיצד הגיעה חבילה הממוענת עבורי לשכן? ובכלל איני מכירה אותו'. כשהגיעה לשם נקשה עליה. השכן חביב יצא מפתח הדלת בעל סבר פנים מחויכות ובידיו חבילה. הוא הסביר לה כי 'במקרה' עבר בחדר המדרגות, בדיוק כאשר הדורך הגיע למסור לה את החבילה הממוענת עבורה. מאחר והדורך נקש על דלתה מספר פעמים ולא התקבלה כל מענה מדירתה, פנה הוא אליו והציע לקחת את החבילה אליו.

פרלה לקחה את המשלוח בתודה ופנתה לצאת. או אז אמר לה השכן בעברית: "שלום"- "האם אתה יהודי?" שאלה פרלה בפליאה. "אכן כן", השיב השכן וביקש לשאול: "אמרי נא לי, מדוע הורדת את המזוזה שהייתה על פתח ביתך?". לשאלה הזו היא לבטח לא ציפתה. פרלה התנצלה והחלה לגמגם, כשניסתה להסביר על הסכנה הטמונה בהכרזת יהדותה בגאון בפני כל עם ועדה.

השכן הקשיב לדבריה בפנים מהורהרות והחל לספר: "אני ניצול שואה. נשארתי בודד בעולם, לאחר שאיבדתי במלחמה ל"ע את אשתי ואת ילדיי. רציתי לברוח מהתורה והמצוות, ולכן הגעתי לגור באזור זה".

"כאן - הייתי בטוח - לא אפגוש יהודים. ואכן, מאז המלחמה ועד היום לא התעסקתי בשום דבר הקשור ליהדות. לפני כחודש התקלקלה המעלית, ונאלצתי לעלות במדרגות. לפתע הבחנתי במזוזה שעל דלת ביתך, וברגע אחד צפו ועלו בי זיכרונות מן העבר הרחוק. במשך כחצי שעה עמדתי ליד המזוזה, אווז בה ומתייפח, מרגיש שהמזוזה שוב מחברת אותי אל עברי. מאז, התחלתי לעלות ברגל יום-יום, כדי לנשק את המזוזה שלך, ולמלא בתוכי את החלל החסר".

השכן סיים את סיפורו ואמר: "כעת, בוודאי תביני עד כמה התאכזבתי, כאשר ראיתי שהמזוזה הוסרה". עוד באותו יום הוחזרה המזוזה אל פתח הבית, ויחד אתה חזר גם השכן, ר' אברהם לונדרט, לחיות מחדש כיהודי.

מנויים

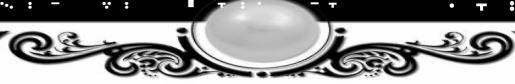
לקבלת העלון חנם ב-email
מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

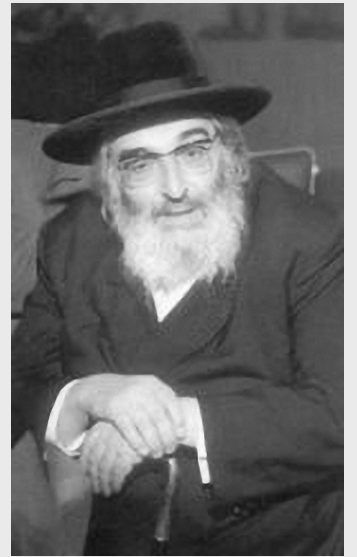
נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, חיג הגון, חזרה
בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

הרב יצחק הוטנר זצ"ל הידוע בשם ה"פחד יצחק": נולד בוורשה בשנת ה'תרס"ה (1906). למד בצעירותו בישיבת סלובודקה שבעיר קובמה בליטא. כבר שם הוכר כ"עילוי", ונשלח לחזק את הישיבה אשר הוקמה בארץ ישראל בעיר חברון. בעקבות הטבח בחברון ומאורעות תרפ"ט חזר לוורשה, ועבר לזמן קצר ללמוד פילוסופיה באוני' ברלין. בשנת ה'תרצ"ה (1934) חזר לישראל ולאחר שנה נוספת עבר להתגורר בברוקלין שבניו יורק. בשנת ה'תרצ"ח (1938) בהיותו כבן 32, ייסד את ישיבת 'רבנו חיים ברלין'. הוא שילב בישיבה מוטיבים חסידיים וליטאיים, נהג לשלב דרשה לימודית ופילוסופית בטיש חסידי ושירה.

בשנת ה'תש"א (1940) הקים ישיבה נוספת לצעירים בוגרי תיכון, אשר הצטרפו אליה מאות תלמידים. הרביץ תורה קרוב ליובל שנים. העמיד דורות של תלמידים. היה להם לאב. נפטר ב-כ' כסליו ה'תשמ"א (1980). חי כ-75 שנים. ציונו בהר הזיתים.

בתו (היחידה): ברוריה. **חתנו:** ר' יהונתן דוד (עומד כיום בראשות ישיבת "פחד יצחק" שבישראל). **אביו:** ר' חיים יואל. **מספריו:** **פחד יצחק**- סדרת ספרים המשלבת דרוש ורעיונות הגותיים בסגנונו של המהר"ל מפראג **יתורת הנזיר**- על מסכת נזיר **בלבבי משכן אבנה**- שיר

בין העירות, ברחבי פולין הגדולה, סובב הכול עני ומוכר מיני סדקיות: חוטים, מחטים, בדים מעטים, מספריים ושאר חפצי תפירה ומיני סדקית הדרושים בכל בית. כל השבוע הסתובב ר' חיים יואל הרוכל בין הכפרים ורק לשבתות חזר הביתה, למשפחתו האהובה. עני ובודד הוא הרוכל. במשך כל השבוע מסתובב הוא בין גוים. בגדיו פשוטים ובלוויים, מתפרנס הוא בקושי ובדוחק. אך בשבתות- אין עשיר ומאושר ממנו! ביום שישי בצהרים, כשמגיע הוא הביתה וכסף דל בכיסו, מקבלת אותו אשתו הצדיקה במאור פנים. רצה היא לחנות, קונה בפרוטות שהביא מצרכי מזון בסיסיים ומכינה מהם מעדני מלכים.

ובינתיים, מנקה הרוכל את עצמו מכל הזוהמה, שדבקה בו בזמן שהסתובב בין הגוים, משליך לפינה את שק הרוכלים אשר לו-לפחות ליממה זו, והופך להיות ר' חיים יואל! ואז הוא נוטל בידו הגדולה את ידו של יצחק, בנו היקר והמחונן ויוצא איתו לבית הכנסת, להתכונן לקראת שבת המלכה. הרבה נחת מסב הילד יצחק לאבא. **בדיוק לבן כזה התפלל הרוכל, ורק למענו עמל הוא כל ימות השבוע. בן שלומד תורה בשקידה ובאהבה,** בן שמבין שגם אם אבא אינו יכול ללמוד תורה כל היום, כמו שהוא רוצה בעמקי ליבו- גם שם, בין הכפרים, כשמשנן הוא משניות בעל פה, מתפלל הוא בלבו, כל הזמן שבנו הקטן ילמד בחדר בשקידה. זוהי משאת נפשו, זה מה שממתיק את שעותיו הקשות.

שבת המלכה פרשה את כנפיה. מחלונות הבתים של יהודי הכפר מאירות שלהבות הנרות. תפלה חמה בקועת מלבו האהוב של הרוכל העני. שבוע שלם לא זכה להתפלל תפילות בציבור. בכפרים הסמוכים גרים יהודים בודדים, אם בכלל, ובמשך השבוע מתפלל הוא תמיד יחידי. השבת יצאה. הרוכל אוסף את סחורתו, נושק ליצחק ויוצא לשבוע נוסף של עבודה ועמל. אך לפני הפרדה הוא אומר: **"צדיק שלי, תלמד טוב השבוע. תלמד גם בשבילי!"** הנער יצחק ואמא נשאים בבית. אין להם הרבה אוכל וגם בגדים מעטים להם. אך די להם בזאת, מסתפקים הם במועט. אמא מכינה בכל יום לבנה אוכל מזין, מדברים מעטים זולים שהיא משיגה. יצחק יודע, שאבא עובד קשה מאד כדי לפרנס אותם, ובעיקר-שיהיה להם די כסף לשלם למלמד של החדר, כדי שיוכל ללמוד תורה.

בלילה, כשהנער יצחק הולך לישון, יושבת אמא המסורה לאור מנורת הנפט ומתקנת את בגדיו. עוד מעט מגיע החורף, ואין לו מעיל. **אמא מוציאה סוודר ישן. היא כבר תסתדר בלעדיו. אבל שחס וחלילה שלבנה יצחק לא יהיה קר! אם חלילה יהיה לו קר, הוא לא יוכל, חלילה, ללמוד היטב, ואמא מעדיפה שלה יהיה סוודר פחות מחמם- העיקר שהילד הקטן שלה יצליח ללמוד היטב.**

יום אחד, כשהגיע הנער יצחק בצהרים הביתה מהחדר, ראה על השולחן חבילה פתוחה, וממנה מציץ בגד פרחוני. "מה זה, אמא?" שאל. "היום כשהיית בחדר", סיפרה אמא, "הגיע סטפן, הגוי שגר ברחוב הסמוך. הוא אמר לי, שהוא פגש את אבא באחד הכפרים, ואבא מסר לו חבילה בשבילנו. בחבילה היה מכתב וגם שמלה חדשה בשבילי".

אמא הביטה בבנה ואמרה: "הכול כדאי שתלמד תורה ותהיה תלמיד חכם!". "אמא", שאל הנער, "מתי תחדשי את השמלה החדשה?". "יצחק שלי, שאלה לפתע אמא: **"איזו מסכת אתה לומד עכשיו בחדר?"** - "מסכת בבא קמא", ענה ואינו מבין, מה קשורה המסכת לשמלה החדשה. "ומתי תעשו, בעזרת ה' סיום?", שאלה אמא, "בעזרת ה', בעוד חודש נסיים את המסכת", ענה. **"בעוד חודש, אם ירצה ה', ביום שתעשה סיום מסכת, אני אהיה כל כך שמחה - ואז אני אחדש את השמלה!"** אמרה אמא, כשעיניה נוצצות מאושר.

באותו יום נכסף היא לא תשמח על השמלה היפה, שבעלה שלח לה, אלא יתמלא לבה שמחה עד גדותיו על הבן היקר שלה, שיעשה בעזרת ה' סיום מסכת. ואז, מתוך שמחה של מצווה, תברך "שהחינו" על השמלה החדשה. היא קיפלה את השמלה, הכניסה אותה לתוך שקית הנייר והניחה אותה בארון למשמרת. ותוך כדי כך התפללה על יצחק שלה, שיהיה תלמיד חכם. היו אלה תפילות, שהתפללה אמא כשבישלה לילד שלה אוכל, כשגזרה את הסוודר שלה ותפרה לו ממנו מעיל. וגם עכשיו, כששמרה את השמלה. **אותן תפילות התפלל גם אבא, שהסתובב בין הכפרים להביא לביתו אוכל. אותן תפילות ליוו את הנער כל השנים, עד שהגיע להיות הגאון רבי יצחק הוטנר בעל ה"פחד יצחק". בנוסף לתפילות העיד הגאון, כי מעשה אימו השפיע עליו רבות וגרם לו לנצל את זמנו בלימוד התורה הקדושה וזכה להעפיל.**

מספרים, כי פעם ראה את הצדיק ר' יצחק הוטנר אחד מרבני הישיבה, כאשר הוא לומד לבדו ומדבר אל עצמו. הלה פנה אל הצדיק והביע את תמיהתו ושאל: "למדנו רבנו, מדוע כבוד הרב אינו לומד עם חברותא אלא לבד?". על כך ענה ר' יצחק: "ביקשתי לקבוע חברותא, רק עם מי שאינו מאחר לסדר, ואני מצאתי לי ללמוד עם היצר הרע, שכן הוא לעולם לא מגיע באיחור...".

להלן סיפור מופלא, שיש בו כדי ללמדנו, עד כמה עלינו להיזהר שמא נפגע בזולת, במיוחד כאשר האדם טורח ומשתדל עבורנו. ומעשה שהיה-כך היה: ר' שמואל צבי קובלסקי בחור חמד שנפשו חשקה בתורה, את רוב זמנו בילה כשהוא ספון בין כתלי בית המדרש בעסק התורה. יום אחד הגיע לבית הוריו, שהתגוררו בתל אביב, כדי לקיים מצוות כיבוד אב ואם ולבקרם. אמו רחשה לו אהבה ללא מיצרים. בן יקר לה, ברוך כישרונות, ירא שמים, מתמיד רציני, ובעל מידות טובות. היא מצידה עשתה את כל אשר לאל ידה להנעים עליו את שהותו הקצרה בביתה, טרם ישוב ללימודיו. אותו יום גשום היה. לפיכך נכנסה האם המסורה למטבח כדי לבשל מרק ירקות סמיך ומזין, שיחזק את גופו של ה"תלמיד-חכם" שלה. צלחת עמוקה הוגשה לפני שמואל צבי ובתוכה מרק מהביל.

"נו, איך המרק?" שאלה אמו, בשעה שבנה טועם מהמרק. "מיוחד, פשוט נהדר, טעים ומחמם", ענה הבן כשחיוך מבוש נסוך על פניו. מאז, הייתה אמו דואגת להכין לו את המרק האהוב עליו, אותו מרק עליו אמר כי הוא מיוחד במינו ובטעמו. מעולם לא נותרה בצלחת טיפת מרק, עובדה שזיכתה את שמואל צבי במנה נוספת, וחוזר חלילה. הדבר גרם לקורת רוח רבה, ולשמחה עילאית לאם המסורה.

השנים חלפו עברו להן, ור' שמואל צבי הגיע לפרקו וב"ה הקים בית בישראל. "זכרי, אל תשכחי", ביקשה החמות מכלתה הצעירה, "יש תבשיל שאהוב על בני עד מאוד. אם את רוצה לשמחו, בשלי לו את המרק שהוא אוהב. הרי לך התפריט המדויק כיצד להגיע אל התוצאה המבוקשת".

ימים מספר לאחר החתונה ביקשה הכלה הצעירה לנסות את התפריט החדש. שלב אחר שלב, היא מילאה את הסיר, בדיוק לפי ההוראות המופיעות בפתק הצהוב של חמותה. "לא היה לזה ריח טוב במיוחד", מספרת אשתו, "אבל אם זה מה שהוא אוהב- יערב לו". ואכן, ר' שמואל צבי, הבעל הצעיר, אהב את המרק, שבני המשפחה כינוהו: "המרק המלכותי", ועד סוף ימיו הקפידה אשתו לבשל לו את המרק המיוחד הזה. וכל כך למה? משום שמעולם לא שמעה ממנו איזו שהיא בקשה או הערה בענייני מאכל.

תמיד הודה, שיבח והלל את המאכלים, והיא לא ידעה איזה מאכל אהוב עליו באמת, חוץ מאשר את המרק הזה שאמו סיפרה. השנים חלפו ור' שמואל צבי הלך לבית עולמו. במהלך ימי השבעה דיברו הכול על מעלות הנפטר, אך סיפור אחד, שסיפר החברותא שלו, הדהים את האלמנה, שלא פסקה מאותו רגע להרהר בקול רם: "לו רק ידעתי, לו רק ידעתי, כל כך חבל".

זזה מה שסופר: "שנים רבות למדתי בצוותא עם בעלך שהיה תמיד רציני ולא נתן לשום נושא להסיח את דעתו מהלימוד. יום אחד הגיע לבית המדרש יהודי עצוב שביקש לדבר עם בעלך. כדרכו, קיבלו בעלך במאור פנים, והשניים שקעו בשיחה לבבית וארוכה. ככל שחלף הזמן, פניו של היהודי צהלו, ניכר היה, שנעשה לו טוב על הלב. לפתע פרץ היהודי בצחוק מתגלגל שנשמע היטב בכל רחבי בית המדרש. הם המשיכו לשוחח ולאחר זמן נפרדו לשלום. האירוע היה לפלא בעיני לומדי בית המדרש".

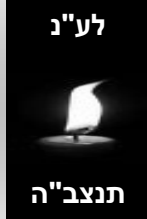
"לימים, נתקלתי באותו אדם והעזתי לשאול אותו לפרש אותו צחוק מתגלגל, שהרי הרב שמואל צבי היה ידוע כאדם צנוע שאינו מספר בדיחות, ואם כן מה הוא אמר שכל כך הצחיק אותך? היהודי הביט לצדדים, ולאחר שראה שאף אחד לא מאזין לנו, סיפר לי בהתרגשות: שנה לאחר נישואיי, החל שלום הבית שלנו להתערער קמעא. אשתי, לא למדה מעולם לבשל, וכל תבשיל שהכינה לא היה מוצלח. הערתי לה פעם ופעמיים, עד שההערות שלי גרמו ליחסים בנינו להתערער עד מאד. פניתי לרב שמואל צבי נעים ההליכות, ושפכתי את ליבי בפניו. הוא דיבר אל לבי, והרגיע אותי. תוך כדי כך הוא סיפר לי, שהוא אוכל כבר עשרות שנים, תבשיל נוראי שכמעט אינו ראוי לאכילה, ומעולם הוא לא סיפר על כך לאדם כל שהוא... פשוט, הוא אמר, פעם אחת עניתי לשאלתה של אמי, שהמרק אהוב עליי. ומאז היא הייתה מבשלת עבורי את המרק, בכל עת שרצתה להפגין את אהבתה ומסירותה כלפיי".

"חשבתי שלאחר חתונתי לא אצטרך לאכול מן המרק הזה, למעט בעת ביקורי בבית אמי. והנה, לפני חתונתי, אמי המסורה העבירה את התפריט של המרק לאשתי, שמבשלת אותו כבר עשרות שנים עבורי, ומאז אני אוכל את אותו מרק, שטעמו נורא ואיום וקשה לטעימה... כך, שעליך להבין, שאוכל זה לא הכול בחיים".

"כאן, התבונן אותו יהודי בעיני ואמר: 'דע לך, הרב שמואל צבי הציל את חיי. הוא העניק לי התבוננות חדשה והסתכלות נכונה על החיים, הוא נתן לי שיעור מאלף מה עיקר ומה טפל בחיים'. האלמנה ובני ביתה נדהמו מאד, כאשר התברר להם, כי אביהם כלל לא אהב את אותו מרק, אבל מעולם לא הוציא מפיו מילה בקשר לכך. הם הכירו אותו היטב, הכירו את מידותיו הטובות, את דרך הארץ שלו, את הקפדתו על 'אהבת לרעך כמוך', אך עובדה זו הצליחה להפתיע אף אותם.

הרב מנחם בצרי בן ויקטוריה זצ"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
גאולה בת טובה ע"ה
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו
אורי בן מרים ז"ל
דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל
חנה בת לאה ע"ה
יצחק ששון בן אסתר ז"ל
שרה בת מלכה ע"ה
כל נשמות עם ישראל

הרב אסון שבתי בן אסתיא זצ"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
אביבה בת איירן ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
אביחי בן אסתר ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל
דני בן אסתר ז"ל
יוסף מרדכי בן רחל ז"ל
שני בת אסתר ע"ה
שולמית בת שושנה ע"ה

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
שמואל בן רבקה ז"ל
משה בן רחזה ז"ל
אינס בת מאירה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
דהן מסעוד בן יקוט ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
חי זידי בן קלרה ז"ל
הרב חנן פורת בן שלומית זצ"ל

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
הרב מרדכי אליהו בן מזל זצ"ל
עמרם בן חנה ז"ל
נעמי בת נתון ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
צדיק חכם בן חזלה ז"ל
אודיה ע"ה בת יפה שתח'
יונה בן סעדה ז"ל
חיה רבקה בת מרים ע"ה
שלמה בן פרחא ז"ל